

Dániel könyve – Száznegyvenkilencedik

Isten titkának kinyilatkoztatása: az istenség és az emberség egyesítése

Jeff Pippenger

2024-03-21

Dániel könyve tizenegyedik fejezetének negyvenedik versében ábrázolt történelmet vizsgáltuk. Most a versen belüli belső történelmi vonallal foglalkozunk, amely a földi fenevad protestáns szarvának történetét jelképezi. Viszonyítási pontként Ezékiel harminchetedik fejezetében a két bot egyesítését alkalmazzuk, hogy azonosítsuk Isten titkát, amely Krisztus által nyilvánult meg akkor, amikor a harmadik angyal megérkezik, azáltal, hogy istenségét az emberiséggel egyesítette. Szabályra szabály, Isten titkának üzenete, amelyről János azt mondta, hogy a hetedik trombita szólásának idején fejeződik be, Pál apostol által kifejezetten Laodiceának küldetett. Ezékiel, János és Pál bizonyásgátétele ugyanazzal az isteni titokkal áll összhangban, amely Jones és Waggoner 1888-as üzenetében is megjelent, s amely a Laodiceának szóló üzenet volt.

Mert szeretném, ha tudnátok, milyen nagy tusakodásom van érettetek, a laodiceabeliekért, és mindazokért, akik test szerint nem látták az én arcomat; hogy szívük megvigasztaltassék, szeretetben egybekapcsolódva, és eljussanak az értelem teljes bizonyosságának minden gazdagságára, az Isten, az Atya és a Krisztus titkának megismerésére; akikben van elrejtve a bölcsesség és az ismeret minden kincse. Kolossé 2:1–3.

Az engesztelés munkája, az isteni és emberi természet két botjának egyesítése akkor kezdődött, amikor megérkezett a harmadik angyal, Pál azonban a két bot egyesítésének végső és tökéletes beteljesedéséről beszél, amely Isten titka. Ezért ezt az üzenetet a laodiceai üzenetként azonosítja, amely először 1856-ban érkezett meg, majd 1888-ban ismételtetett meg, végül pedig 2001. szeptember 11-én nyerte el tökéletes beteljesedését. Pál a templomot kettős természetében azonosítja, amikor bemutatta Isten titkát, amelynek a hetedik trombita szólásakor kellett bevégeztenie. E titkot fejre és testre osztja.

És ő a testnek, az egyháznak feje; ő a kezdet, az elsőszülött a halottak közül, hogy mindenben ő legyen az első. Mert úgy tetszett az Atyának, hogy őbenne lakozzék az egész teljesség; és hogy az ő keresztyének vére által békességet szerezve őáltala békéltessen meg magával mindent, akár a földön levőket, akár a mennyben levőket. Titeket is, akik egykor elidegenültek voltatok, és ellenségek gonosz cselekedeteitek miatt értelmetekben, most mégis megbékéltetett az ő emberi testében a halál által, hogy szenteknek, feddhetetleneknek és kifogástalanoknak állítson titeket maga elé: ha ugyan megmaradtok a hitben, megalapozottan és szilárdan, és el nem tántorodtok az evangélium reménységétől, amelyet hallottatok, amely hirdettetett minden teremtménynek az ég alatt; amelynek én, Pál, szolgáljává lettem; aki most örvezdem a tiérettetek való szenvedéseimben, és betöltöm testemben azt, ami híja van Krisztus szenvedéseinek az ő testéért, amely az egyház; amelynek szolgáljává lettem Isten ama sáfársága szerint, amely nékem adatott tiérettetek, hogy betöltssem az Isten ígétjét. Kolossé 1:18–25.

Krisztus a fej, akinek mindenkben elsőbbsége kell hogy legyen, és az Ő egyháza a test. Együtt a fej és a test az istenség és az emberiség egyesülését jelképezik, és egy másik fontos tény is azonosításra kerül. A fej és a test viszonya az, hogy a fejnek elsőbbsége kell hogy legyen a test felett. Az embernél, akit Isten képmására teremtettek, a magasabb rendű képességeknek (a fejnek) uralmat kell gyakorolniuk az alacsonyabb rendű képességek (a test) felett. Együtt egyetlen lényt alkotnak, vagy annak a templomnak a szóhasználatával élve, amelyet Jánosnak meg kellett mérnie, a szenthelyet (az emberiség, a test), és a szentek szentjét (az istenség, a fej) jelképezik. E kettőnek „egy bottá”, vagy egy testté való egyesítése az „engesztelés” munkája. Pál így folytatja:

Amelynek szolgájává lettem az Isten sáfársága szerint, amely néktek adatott nekem, hogy betöltsen az Isten igéjét; tudniillik azt a titkot, amely el volt rejtve örök időktől és nemzedékektől fogva, most pedig nyilvánvalóvá lett az ő szentjeinek: akiknek Isten meg akarta ismertetni, hogy mi e titok dicsőségének gazdagsága a pogányok között; amely: Krisztus tibennetek, a dicsőség reménysége; akit mi hirdetünk, intvén minden embert és tanítván minden embert teljes bölcsességgel, hogy minden embert tökéletesen állítsunk elő a Krisztus Jézusban; amelyért munkálkodom is, tusakodván az ő ereje szerint, amely hatalmasan munkálkodik bennem. Kolossé 1:25–29.

A száznegyvennégyezer tökéletessége, amely „minden embert tökéletessé tesz Krisztusban”, az „Isten titka”, amely az istenség és az emberség egyesítése; vagy amint Pál mondja, „Krisztus” az emberségben „a dicsőség reménysége”. A Hetedik Trombitaszó napjaiban ez a titok beteljesedik. Amikor Ezékiel azonosítja ezt az egyesítést, két botot használ, egyet az északi királyság, egyet pedig a déli királyság számára, hogy azonosítsa a jelképes kapcsolatot, amely a templomot a „negyvenhat” számmal jelképezi. A „negyvenhat” jelképes kapcsolatának botját egyesíteni kell a „kétszázhusz” jelképes kapcsolatával.

A kétszázhusz az istenségnek az emberséggel való egyesülésének jelképe. A King James Bible 1611-ben történt kiadásától Miller üzenetének első bemutatásáig 1831-ben, majd ezt követően az üzenet 1833-ban a Vermont Telegraphban való megjelentetéséig kétszázhusz év telt el. Miller üzenete annak a tudásnövekedésnek a hivatalos megfogalmazása volt, amely a Bibliából eredt, amikor Dániel könyve 1798-ban felpecsételéséből felnyitott. Az 1611-es kezdő időpontban egy isteni dokumentum került kiadásra, az 1831-es záró időpontban pedig egy emberi kiadvány jelent meg azon isteni igazság alapján, amely 1798-ban feltárult.

Az a három dátum nemcsak kétszázhusz évet jelképez, hanem a héber „Igazság” szó szerkezetét is, amely a héber ábécé első, tizenharmadik és utolsó betűjének egyesítésével jön létre, hogy megalkossa az „Igazság” szót. Isteni közzététel a kezdetnél és emberi közzététel a végén, 1798 pedig a tudás növekedését jelképezi, amely nyilvánvalóvá tette egy gonosz személyekből álló osztályt, akik elutasították azt a tudást, és így a tizenharmadik betűt képviselték, amely a lázadás jelképe. E kétszázhusz éves kapcsolat az első angyal mozgalmában állított fel, és a harmadik angyal mozgalma második tanúbizonyságot szolgáltat.

1776-ban közzétették az isteni okiratot, a Függetlenségi Nyilatkozatot, és kétszázhusz évvel később, 1996-ban közzétettek egy emberi okiratot, A vég ideje című folyóiratot. Az emberi okirat annak a tudásnövekedésnek a következménye volt, amelyet a vég idején, 1989-ben hoztak létre, és

amely — miként 1798 is — lázadást idézett elő az isteni üzenettel szemben, amelyet a Függetlenségi Nyilatkozat jelképez. Az 1996-ban bekövetkezett tudásnövekedés feltárta Amerika jövőjét, amint elveszíti azt a szabadságot és függetlenséget, amelyet 1776-ban kinyilvánított, a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvény idején. Ez második tanúbizonyságát adja annak, hogy a kétszázhusz szám az istenség és az emberség összekapcsolódását jelképezi, és ez a második tanú a „Truth” aláírással került előterjesztésre, amelyet az első angyal történetében az első tanú (az első), a harmadik angyal történetében pedig a második tanú (az utolsó) képviselt.

1776 egyúttal annak az időszaknak a kezdetét is jelölte, amely megelőzte a földi vadállatnak a bibliai prófécia hatodik királyságaként való tényleges kezdetét. Ebben az előkészítő időszakban az igazság kézjegyét ismét 1776 azonosította, jelezve az Egyesült Államok kezdetét, míg 1798 az Egyesült Államok kezdetét mint a bibliai prófécia hatodik királyságát. Ennek a kezdő és záró történetnek a közepén 1789 jelölte a középső betűt, amikor a tizenhárom gyarmat ratifikálta az Alkotmányt. A három dátum mindegyike az Egyesült Államok „beszédét” jelképezi: a Függetlenségi Nyilatkozattal 1776-ban, az Alkotmánnyal 1789-ben, valamint az Idegenrendészeti és Lázítási Törvényekkel 1798-ban. Ez a történet huszonnégy évet fog át, ami a kétszázhusznak tizede vagy tizedrésze, ezért az istenség és az emberiség egyesülésének jelképét is hordozza.

Ábrázolása a földi fenevad történetét mutatja be, akit úgy jelenít meg, mint aki bárányként (istenség) kezd, és sárkányként (emberség) végzi. Az 1776-os év a Függetlenségi Nyilatkozattal kezdődik, amely az istenséget jelöli, az Idegen- és Lázítási Törvények pedig az emberséget képviselik, és abban a huszonnégy évben, amely megelőzte a földi fenevad uralmának kezdetét mint a bibliai prófécia hatodik királysága, a báránytól a sárkányig való átmenet előképeződik.

A Júda déli királysága elleni kétezer-ötszázhusz éves ítélet kezdete összefügg Dániel könyve nyolcadik fejezete tizennegyedik versének kétezer-háromszáz évének kezdetével. A szentély és a sereg megtiprása Júdában Kr. e. 677-ben kezdődött, és a kétezer-háromszáz éves prófécia kétszázhusz évvel később, Kr. e. 457-ben vette kezdetét. Júda déli királyságának vesszeje a negyvenhat szimbóluma által kapcsolódik az északi királysághoz, és a kétezer-háromszáz évhez is kapcsolódik a kétszázhusz kapcsa által.

Pál azt állította, hogy Isten sáfárságának szolgája, majd azt a sáfárságot, amelynek szolgája volt, Isten titkaként határozta meg, amely ez: Krisztus tibennetek, a dicsőség reménysége. Ezt az igazságot Timóteusnak írva is tovább tárgyalja.

És minden ellentmondás nélkül nagy a kegyességnek ama titka: Isten megjelent testben, megigazított Lélekben, megláttatott az angyaloktól, hirdettetett a pogányok között, hittek benne e világban, felvitetett dicsőségbe. 1Timótheus 3:16.

Pál itt azt mondja, hogy a kegyesség titka: Isten megjelent testben. Isten a Fő, a test pedig a test. A kegyesség titka Krisztus a hívőben; az istenség és az emberség egybekapcsolása. Pál a házasság metaforáját is használja, miként Hóseás is.

Mert az ő testének tagjai vagyunk, az ő testéből és az ő csontjaiból. Annakokáért elhagyja a férfi az ő atyját és anyját, és ragaszkodik az ő feleségéhez, és lesznek ketten egy testté. Felette

nagy titok ez: én pedig Krisztusról és az egyházzal szólok. Efézus 5:30–32.

A harminchetedik fejezetben, amikor Ezékiel az utolsó napok szövetségét azonosítja, vagyis a megújított szövetséget azokkal, akiket a száznegyvennégyezerként jelöl meg, a két bot egyesítésének szemléltetését adja. E két bot, sorról sorra, magában foglalja Hóseás és Pál házassági metaforáját. Amikor egyesítették, többé nem két nemzetnek, hanem egy nemzetnek kellett lenniük, mindörökké.

És egy néppé teszem őket azon a földön, Izráel hegyein; és egy király lesz mindnyájuk királya; és nem lesznek többé két nép, sem nem oszlanak többé két királyságra egyáltalán. És nem fertőztetik meg magukat többé bálványokkal, sem utálatos dolgaikkal, sem semmiféle vétkekkel; hanem megszabadítom őket minden lakóhelyükről, ahol vétkeztek, és megtisztítom őket; és ők az én népem lesznek, én pedig Istenük leszek. Ezékiel 37:22, 23.

Ezékiel egyesítése meghatározza, mikor nem lesznek többé megosztottak, sem nem vétkeznek többé, amikor megtisztítatnak, és amikor Isten az ő egyetlen Istenük, és csak egy királyuk van. Október 22-én a Szövetség Követe hirtelen eljött a templomba, hogy „megtisztítsa” az Ő népet. Azért jött, hogy átvegyen egy országot, amelynek népe Péter szerint akkor a papok és királyok országa volt, illetve kellett hogy legyen. Ezen a napon a vőlegény is eljött a menyegzőre, amely az a titok, amelyet Pál és Hóseás azonosít, s amely az istenség és az emberség egyesülését jelképezi. János meghatározza, hogy az a titok, amelyet Pál úgy azonosít, mint „Krisztus tibennetek, a dicsőség reménysége”, a hetedik angyal szózatának napjaiban fog bevégezteni.

Hanem a hetedik angyal szavának napjaiban, amikor trombitálni kezd, bevégeztetik az Isten titka, amint megjelentette az ő szolgáinak, a prófétáknak. Jelenések 10:7.

A hetedik angyal a harmadik jaj, amely 2001. szeptember 11-én érkezett meg. A hetedik angyal akkor kezdett trombitálni, amikor a harmadik angyal megérkezett 1844 történelmében, és attól fogva, de az 1863-as lázadás megakadályozta, hogy a munka befejeződjék. A harmadik angyal megérkezett, és a hetedik trombita 2001. szeptember 11-én ismét megszólalt, és ez alkalommal az „Isten titkának” „be kell teljesednie”. Ez a „titok” az istenség és az emberség egyesülése, amely létrehozza a száznegyvennégyezeret, akik azután Isten zászlójelévé és hadseregévé válnak. Ezért kezdődik Ezékiel harminchetedik fejezete azzal, hogy Ezékielt elviszik a halott, száraz csontok völgyébe. Ezek a csontok a laodiceai adventizmust jelképezik 2001. szeptember 11-én, és ezért intézi Pál az Isten titkáról szóló evangéliumát a laodiceabeliekhez.

Mert szeretném, ha tudnátok, milyen nagy tusakodásom van értetek, és a laodiceabeliekért, és mindazokért, akik testben nem látták az én arcomat; hogy szívük megvigasztaltassék, szeretetben egybeköttetvén, és eljussanak az értelem teljes bizonyosságának minden gazdagságára, az Isten és az Atya és a Krisztus titkának megismerésére; akikben van elrejtve a bölcsesség és ismeret minden kincse. Kolossé 2:1–3.

Ez az a leírás is, amelyet White testvér Ezékiel kiszáradt, száraz csontjaival hoz összefüggésbe.

„Ám a száraz csontok e hasonlata nemcsak a világra vonatkozik, hanem azokra is, akiket nagy világosságban részesített; mert ők is olyanok, mint a völgy csontvázai. Megvan bennük az

ember alakja, a test váza; de nincs bennük lelki élet. A példázat azonban nem hagyja a száraz csontokat pusztán úgy, hogy azok emberi alakokká illeszkedjenek össze; mert nem elegendő, hogy a tagok és arcvonások összhangja meglegyen. Az élet leheletének kell megelevenítenie a testeket, hogy egyenesen állhassanak, és tevékenységre serkenjenek. E csontok Izráel házát, Isten egyházát jelképezik, és az egyház reménysége a Szentlélek megelevenítő befolyása. Az Úrnak kell rálehelnie a száraz csontokra, hogy éljenek.

„Isten Lelkének, az Ő éltető erejével, jelen kell lennie minden emberi eszközben, hogy minden lelki izom és ín működésben legyen. A Szentlélek nélkül, Isten lehelete nélkül a lelkiismeret eltompul, és elvész a lelki élet. Sokan, akikben nincs lelki élet, nevüket a gyülekezet nyilvántartásában viselik, de nincsenek beírva a Bárány életének könyvébe. Lehet, hogy a gyülekezethez tartoznak, de nincsenek egyesülve az Úrral. Lehetnek szorgalmasak bizonyos meghatározott kötelességek teljesítésében, és élő embereknek tekinthetik őket; de sokan azok közé tartoznak, akiknek „az a nevük, hogy élnek, pedig halottak.””

„Hacsak a lélek őszintén meg nem tér Istenhez; hacsak Isten éltető lehelete meg nem eleveníti a lelket lelki életre; hacsak az igazság hitvallóit nem a mennyből született alapelv indítja, nincsenek újjászülve a romolhatatlan magból, amely él és megmarad mindörökké. Hacsak nem Krisztus igazságában bíznak mint egyedüli biztonságukban; hacsak nem az Ő jellemét követik, nem az Ő lelkületében munkálkodnak, mezítelenek, nincs rajtuk az Ő igazságának palástja. A holtakat gyakran élőknek tüntetik fel; mert akik azt munkálják, amit saját elképzeléseik szerint üdvösségnek neveznek, azokban nem Isten munkálja mind az akarást, mind a cselekvést az Ő jókedve szerint.”

„Ezt az osztályt jól szemlélteti a kiszáradt csontok völgye, amelyet Ezékiel látomásban látott.”
Review and Herald, 1893. január 17.

A laodiceai üzenet először 1856-ban táratott az adventizmus elé, éppen abban az esztendőben, amikor az Úr feltárta Mózes harmadik könyve huszonhatodik fejezetének „hétszeres” prófécijából előrehaladó világosságot. Az 1856-os üzenetet, amely egy bűnbánatra szólító belső üzenetből és a prófécia külső üzenetéből állt, 1863-ban elvetették. A „Krisztus tibennetek, a dicsőség reménysége” titkáról szóló laodiceai üzenetet Jones és Waggoner vének 1888-ban megismételték, és Sister White azt az üzenetet is a Laodiceához szóló üzenetként azonosította.

Soronként haladva Ezékiel könyve harminchetedik fejezete azzal kezdődik, hogy Ezékielt lélekben 2001. szeptember 11-éhez viszik, ahol betekintést kap a laodiceai adventizmus állapotába, amely vétkekben és bűnökben halott. Azt a megbízást kapja, hogy két különálló prófétai üzenetet hirdessen. Az első összekapcsolódást eredményez, de a testek még mindig halottak. A második prófécia arra szólít fel, hogy a „négy szél” üzenete leheljen életet a csontokba. A négy szél üzenete a száznegyvennégyezer pecsételési üzenete, amely azonosítja a négy szelet tartó négy angyalt. White testvérnő e négy szelet „haragos lónak” nevezi, amely ki akar törni, mert vissza van tartva. Az iszlám haragos lova ki akar törni, és halált meg pusztulást akar hozni útjába, amint azt 2001. szeptember 11-én tette, és ismét szabadon lesz bocsátva a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvénynél.

Az az üzenet az élettelen testeket egyesült sereggé hozza, amely megáll a lábán. Az az egyesült sereg a hetedik angyal üzenetére válaszul áll talpra, mert a hetedik angyal harsonaszavának napjaiban beteljesedik a száznegyvennégyezer Krisztussal való házasságának titka.

Ezékielnek ezután megmutattatik két bot egyesítése, amelyek egy nemzetté lesznek. Ez a két bot Izrael északi királysága és Júda déli királysága, amelyek egy nemzetté kapcsoltnak össze kölcsönös, kétezer-ötszázhusz éves szétszórásuk időszakának végén. Kölcsönös végpontjuk egy szellemi templomot eredményez, amelyet a negyvenhat esztendő jelképez a kölcsönös szétszórás idejének kezdetén és végén.

Ezt a tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

„És kora reggel felkeltek, és kimentek Tekóa pusztájába; és amikor kivonultak, Jósafát előállt, és ezt mondta: Hallgassatok meg engem, Júda és Jeruzsálem lakosai! Higgyetek az ÚRnak, a ti Isteneteknek, és megerősítettetek; higgyetek az ő prófétáinak, és jó szerencsések lesztek. 2Kronikák 20:20.”

„Higgyetek az Úrban, a ti Istenetekben, és megerősítettetek; higgyetek az ő prófétáinak, és jó szerencsések lesztek.”

„Ézsaiás 8:20. „A törvényhez és a bizonyágtételhez! Ha nem e beszéd szerint szólnak, úgy nincs bennük világosság.””

„Itt két szöveg áll Isten népe elé: a siker két feltétele. A törvény, amelyet maga Jehova mondott ki, és a prófétaság lelke: ez a bölcsesség két forrása, amely népét minden tapasztalatban vezeti. 5Mózes 4:6. „Ez a ti bölcsességetek és értelmetek a népek szeme láttára, akik ezt mondják majd: Bizony, ez a nagy nemzet bölcs és értelmes nép.””

„Isten törvénye és a prófétaság Lelke kéz a kézben járnak, hogy vezessék és tanáccsal lássák el az egyházat; és valahányszor az egyház ezt elismerte azáltal, hogy engedelmeskedett az Ő törvényének, a prófétaság Lelke elküldetett, hogy az igazság útján vezesse őt.”

„Jelenések 12:17. „Megharaguvék azért a sárkány az asszonyra, és elméne, hogy hadakozzék az ő magvának maradékával, akik megtartják az Isten parancsolatait, és akiknél vala a Jézus Krisztus bizonyágtétele.” E prófécia világosan rámutat arra, hogy a maradék egyház Istenét az Ő törvényében fogja elismerni, és birtokában lesz a prófétálás ajándékának. Az Isten törvénye iránti engedelmesség és a prófétaság Lelke mindenkor megkülönböztette Isten igaz népét, és a próba rendszerint a jelenvaló megnyilatkozások alapján adatik.”

Jeremiás napjaiban a népnek semmi kétsége nem volt Mózes, Illés vagy Elizeus üzenetét illetően, ám kétségbe vonták és félretették az Istentől Jeremiásnak küldött üzenetet, mígnem annak ereje és hatása kárba vészett, és nem maradt más orvosság, mint hogy Isten fogságba vigye őket.

„Hasonlóképpen Krisztus napjaiban a nép megtanulta, hogy Jeremiás üzenete igaz volt, és meggyőzték magukat arról, hogy ha atyáik napjaiban éltek volna, elfogadták volna az ő üzenetét; ugyanakkor azonban elvetették Krisztus üzenetét, akiről valamennyi próféta írt.

„Amikor a harmadik angyal üzenete feltámadt a világban, amelynek az a rendeltetése, hogy Isten törvényét teljességében és erejében kijelentse az egyháznak, a prófétaság ajándéka is azonnal helyreállítatott. Ez az ajándék igen kiemelkedő szerepet töltött be ennek az üzenetnek a kibontakozásában és előrehaladásában.

„Amikor a Szentírás értelmezésére és a munka módszereire vonatkozó véleménykülönbségek támadtak, amelyek alkalmasak voltak arra, hogy megingassák az üzenetben hívók hitét, és meg hasonlást idézzenek elő a munkában, a prófétaság lelke mindig világosságot vetett a helyzetre. Mindig a gondolkodás egységét és a cselekvés összhangját hozta el a hívők közössége számára. Az üzenet kibontakozásának és a munka növekedésének minden válságában azok, akik szilárdan kitartottak Isten törvénye és a prófétaság Lelkének világossága mellett, diadalmaskodtak, és kezükben a munka gyarapodott.” Loma Linda Messages, 34.